

Arrest

nr. 186 537 van 9 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 februari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 januari 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. SAKHI MIR-BAZ verschijnt en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 oktober 2016 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag wordt op 5 januari 2017 onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“[...]”

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 20.03.2014 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 03.12.2015 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zijn derde, vierde en vijfde asielaanvraag werden afgesloten respectievelijk op 21.04.2016, op 07.09.2016 en op 28.11.2016 met een beslissing 'niet in overwegingname' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures – namelijk acht maanden voor de eerste, één jaar en acht maanden voor de tweede, één maand voor de derde, anderhalve maand voor de vierde en anderhalve maand voor de vijfde – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op het feit dat zijn centrum van belangen in België ligt nu hij sinds 2013 zijn leven hier heeft opgebouwd en structuur heeft gegeven, dat hij een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht heeft in de zin van artikel 8 EVRM. Ter staving hiervan legt betrokkene vier getuigenverklaringen voor (waarvan drie stellen hem te kennen sinds 2015 en één sinds 2016 en waarbij het duidelijk gaat om verklaringen van bekenden maar waaruit niet blijkt dat er sprake is van diepe sociale banden), een werkbelofte en een attest waaruit blijkt dat hij bijna twee maanden tewerkgesteld was. Dit is onvoldoende om spreken van een bepaald sociaal en economisch welzijn in de zin van artikel 8 EVRM. Bovendien stellen we vast dat betrokkene meer dan 20 jaar in zijn land van herkomst heeft verbleven, waar hij geboren en getogen is. Het eventueel hier opgebouwde sociaal en economisch welzijn kan dan ook geenzins vergeleken worden met het door hem opgebouwde sociaal en economisch welzijn in het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Volledigheidshalve merken we op dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven en voor vervolging indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven en voor vervolging volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Verzoeker haalt aan dat een gedwongen terugkeer onwenselijk is gezien zijn integratie en dat dit een trauma zou betekenen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkene.

Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie vrijwillig gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar zou betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land en dat hij zich steeds als voorbeeldige burger zou hebben gedragen, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene al meer dan drie jaar ononderbroken in België zou verblijven, dat hij dermate geïntegreerd zou zijn dat het niemand onberoerd zou kunnen laten, dat zijn integratie duurzame sociale bindingen teweeg gebracht zou hebben, dat hij zich zou hebben ingeschreven om de taal onder de knie te krijgen, dat hij zijn best zou zijn om een dienst te bewijzen voor onze samenleving, dat onze maatschappij enorm veel zou krijgen van verzoeker, dat hij zich tot het uiterste zou inzetten zonder zelf de maatschappij ten laste te willen zijn, dat hij reeds gewerkt zou hebben, dat hij een werkbefoorte voorlegt, dat hij zich op intensieve wijze gemengd zou hebben onder de Belgische bevolking, dat hij een vriendenkring zou hebben opgebouwd die hem wil steunen, dat er aan zijn integratie geenszins getwijfeld zou kunnen worden en dat hij een attest cursus maatschappelijke oriëntatie voorlegt evenals drie deelcertificaten Nederlandse taalles, een attest van deelname aan de cursus 'Belgique mode d'emploi, een bewijs van tewerkstelling, een werkbefoorte en vier getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Over de ontvankelijkheid

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker "wenst een procedure tot schorsing en nietigverklaring in te stellen (...) tegen de beslissing van de dienst Vreemdelingenzaken van 5.01.2017 waarin zijn regularisatieaanvraag onontvankelijk werd verklaard, hem ter kennis gebracht op 11.1.2017"

Bij het verzoekschrift voegt hij deze beslissing van 5 januari 2017.

Op bladzijde 10 van het verzoekschrift ontwikkelt verzoeker evenwel "de middelen tegen het bevel". Vermits er blijkens het verzoekschrift geen bevel om het grondgebied te verlaten werd aangevochten, en ook niet bijgevoegd, wordt thans enkel de hoger genoemde beslissing van 5 januari 2017 behandeld. Het "middel tegen het bevel" is dan ook onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan, dat hij uiteenzet als volgt:

"Eerste middel: schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en schending van de beginselen van behoorlijke bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker die hij ingediend heeft op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Verzoeker is helemaal niet eens met de motieven van de bestreden beslissing.

Verweerder is op de hoogte dat er geen ambassade van België in Afghanistan operationeel is.

Verweerder doet alsof ze deze feiten niet kent en ze stelt dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheid. Ze stelt dat deze aanvraag in het land van herkomst moet ingediend worden.

Afghanen moeten naar de ambassade van België in Pakistan gaan. Gezien de laatste gevechten in de grens tussen Afghanistan en Pakistan is de relatie tussen deze twee landen enorm verzuurd. Afghanen worden heel hard aangepakt door de Politie in Pakistan.

Verzoeker heeft geen geld om eten te kopen, laat staan reiskosten betalen om naar Pakistan te gaan en dan de aanvraagkosten en bijkomende kosten aan FedEx betalen.

Verweerder is zeer goed op de hoogte van deze problemen maar doet alsof er niets aan de hand is. OF hoopt ze dat Uw Raad en de raadsman van verzoeker niet op de hoogte zijn van deze problemen.

Verzoeker is niet akkoord met de beslissing van verweerder en hij meent dat zijn aanvraag ontvankelijk dient beschouwd te worden.

De motivering van de bestreden beslissing om verzoekers aanvraag onontvankelijk te verklaren is niet afdoende en is in strijd met artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker is van mening dat zijn aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden omdat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft.

Men kan deze aanvraag in België indienen indien er sprake is van buitengewone omstandigheden (R.v. St., nr. 56146; R.v.St nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962? 11 juli 1996, T.Vreemd. 1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Het feit dat in Afghanistan geen ambassade van België bestaat en verzoeker naar Pakistan, een land waar de Afghanen op dit moment hard aangepakt worden door de autoriteiten, moet gaan is een buitengewone inspanning, wetend dat hij arm is. Wetend dat de weg naar Pakistan zeer gevaarlijk is omwille van Taliban.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoeker meent dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoeker uit deze motivering niet afleiden waarom verweerder dit niet onderzoekt in zijn bestreden beslissing. Verweerder heeft zich schuldig gemaakt aan knip - plak werk zonder na te gaan of in Afghanistan de ambassade van België operationeel is.

Verweerder dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren. Verzoeker is van oordeel dat de onontvankelijkheidsbeslissing een flagrante schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel.

Het gelijkheidsbeginsel houdt in dat een rechtsregel op gelijke wijze wordt toegepast op eenieder die in het toepassingsgebied ervan valt.

Verzoeker diende een regularisatieaanvraag in en verweerder verklaarde deze aanvraag onontvankelijk. Verzoeker begrijpt niet waarom de ene regularisatieaanvraag ontvankelijk en de andere onontvankelijk verklaard wordt. Het gaat nochtans - onder dezelfde omstandigheden - over de dossiers van de vreemdelingen die 3 - 4 jaar in België gewoond hebben.

Dit is een buitengewone inspanning die verweerder van verzoeker verwacht wetend dat hij amper in staat is om zich draaiend te houden in België, laat staan in Afghanistan en Pakistan.

Dit lijkt op een situatie waarin in het Romeinse rijk een Romeinse keizer op willekeurige wijze oordeelde over het leven en de dood van de mensen.

Verzoeker meent dat verweerder het gelijkheidsbeginsel geschonden heeft. Hij meent eveneens dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, waarvoor de gegrondheid van zijn aanvraag diende onderzocht te worden.

Verzoeker kan op geen enkele manier uit de bestreden beslissing afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken en vervolgens niet kunnen leiden tot regularisatie.

Van verweerder mag in redelijkheid verwacht worden dat hij minstens motiveert waarom de integratie en langdurig verblijf van verzoekers, geen buitengewone omstandigheid uitmaken.

Door zo te handelen kan verweerder alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen. Men dient rekening te houden met het geheel van elementen die aangehaald zijn door de verzoekers.

Verzoeker heeft nagelaten om aan te halen dat in Afghanistan geen ambassade van België operationeel is. Maar van verweerder mag in redelijkheid verwacht worden dat ze op de hoogte is van dit feit.

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr. 80 255 van 26 april 2012 van uw Raad.

"De verweerdende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen."

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsvergunning...

Dit is... geen afdoende draagkrachtige motivering."

Hieruit blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

Verweerder moet motiveren waarom integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van DVZ om de opgebouwd integratie en het langdurig verblijf van verzoeker louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?

Dit is een schending van de wet van 29.07.1991 van de formele motiveringsplicht.

Zoals uit het bovenvermelde blijkt, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden, waardoor de regularisatieaanvraag van verzoeker in België werd ingediend.

De stelling van verweerder getuigt van een gebrekkig onderzoek naar het dossier van verzoeker. Verweerder schendt het zorgvuldheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet na 3 jaar verblijf in België kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Verzoeker kan niet terugkeren naar het land van herkomst en het is niet redelijk dat verweerder verwacht van verzoeker om zijn leven en psychische integriteit in gevaar te brengen, zodat hij kan aantonen dat er een reële dreiging is voor zijn fysieke integriteit.

Verzoeker bevindt zich in buiten gewone omstandigheden daar een terugkeer naar het land van herkomst een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

A.M.M.M. Bros omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten - en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase fen de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming. (Administratieve rechtsbibliotheek, "Beginselen van behoorlijke bestuur", Die Keure, 2006, p. 102).

Verweerder dient rekening te houden met alle elementen in het dossier alvorens een beslissing te nemen, en dus eveneens met het feit dat verzoeker volledig geïntegreerd is.

Verweerder schendt eveneens de motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht stelt dat idere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moetne bijgevolgd minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

Dit wil zeggen dat de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijke bestuur en behoorlijke burgerschap, Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroeie 2002, randnummer 19).

Bijgevolg:

Verzoeker IS van mening dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art. 9bis.<W 2006-09-15/72, art. 4, 041; Inwerkingtreding : 01-06-2007> § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde, indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik [1 waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken]! ;
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoon.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden a/s buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1 ° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Verzoeker is van mening dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9ter indieden.

Als verweerder aan de lokale verankering van verzoeker twijfelde dan dienden hij te verschijnen voor de commissie voor advies.

In individuele gevallen waarin verweerder niet meteen kan beslissen, kan de bevoegde minister (staatssecretaris) eerst een advies vragen aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen (artikel 32 Verblijfswet en KB van 28 juli 1981).

Er zijn nieuwe leden van deze Commissie (CAV) benoemd door het K.B. van 4/2/2010. De CAV bestaat uit een magistraat, een advocaat en een vertegenwoordiger van een organisatie. De Dienst Vreemdelingenzaken verzorgt het secretariaat van de CAV maar neemt niet deel aan haar beraadslagingen.

De vreemdeling (regularisatie - aanvrager) kan uit de lijst van benoemde organisatie kiezen welke organisatie in zijn dossier moet zetelen in de CAV; hij kan ook kiezen of hoorzitting in het Nederlands of in het Frans gebeurt; en hij kan zijn eigen advocaat (en tolk) meenemen naar de zitting. De aanvrager wordt dan persoonlijk opgeroepen voor een hoorzitting waarbij de CAV bestaat drie leden: een benoemde magistraat, een benoemde advocaat, en de gekozen benoemde organisatie.

De CAV geeft een gemotiveerd advies over de regularisatie - aanvraag maar uiteindelijk beslist de bevoegde minister (staatssecretaris).

Verzoeker meent dat in dit dossier de staatssecretaris of zijn gemachtigde enkel rekening heeft gehouden met één factor, nl. het feit dat verzoeker zijn aanvraag in Afghanistan zou hebben kunnen indienen.

De staatssecretaris of zijn gemachtigde heeft geen rekening gehouden met het geheel van feitelijke elementen.

Uit wat voorafging blijkt dus dat dit dossier zou moeten voorgelegd zijn aan de Commissie van advies voor Vreemdelingen.

Verzoeker meent dat indien hij gehoord zouden geweest zijn men duidelijk had kunnen vaststellen dat hij zeer goed Nederlands spreekt, zeer goed onze gewoontes kent en zich heeft volledig aangepast in onze samenleving.

Verzoeker is terecht van oordeel dat hij aan de voorwaarden voldoet om geregulariseerd te worden op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Hij meent eveneens dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeker ten gronde moest behandeld worden.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

In gelijkaardige dossiers verklaart verweerder de aanvragen wel gegrond en houdt men rekening met alle aangehaalde elementen.

Verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in de instructie d.d. 19.07.2009, met name prangende humanitaire situatie.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van state, zou de minister, in zijn discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Het is voor verzoeker niet duidelijk waarom verweerder hier geen rekening mee houdt in zijn beslissing. Indien verweerder van mening is dat deze criteria niet van toepassing is op verzoeker, dient hij op zijn minst te motiveren waarom niet aangezien hij nog steeds over de discretionaire bevoegdheid beschikt om deze toe te passen.

Zo schendt verweerder het gelijkheidsbeginsel daar hij tot op heden en op basis van deze instructie die men omwille van zijn discretionaire bevoegdheid toepast, positieve beslissingen blijft nemen.

Verweerder dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoeker, waaronder zijn langdurig verblijf, het feit dat verzoeker geen strafbare feiten hebben gepleegd en de medische toestand van verzoeker.

Dat dit middel gegrond is.

Moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing van de Dient Vreemdelingenzaken zou voor verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel betekenen.

Door de negatieve beslissing kan verzoeker nu gerepatrieerd worden naar zijn land van herkomst hoewel hij een aanvraag had ingediend die volledig voldeed en nog steeds voldoet aan de voorwaarden.

Verzoeker meent recht te hebben om hieromtrent eerst duidelijkheid te verwerven.

De bestreden beslissing dient geschorst te worden aangezien verzoeker gelet op de beslissing dienen terug te keren naar zijn land van herkomst en dit onmogelijk is gelet op zijn problematiek.

Indien de beslissing niet geschorst wordt, zal dit enorme problemen voor verzoekers teweeg brengen en zal dit levensbedreigend zijn voor verzoekster.

Gelet op het voorgaande de bestreden beslissing dienst geschorst te worden.”

3.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Verzoeker voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Om tot een beoordeling over te gaan, moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “*buitengewone omstandigheden*” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte, enz. Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoeker voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

Verzoeker voert aan dat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met het feit dat er actueel geen Belgische ambassade actief is in Afghanistan en verzoeker zich daarvoor dient te begeven

naar Pakistan. Hij wijst erop dat de situatie van Afghanen in Pakistan zeer slecht is en dat hij bovendien geen financiële middelen heeft om naar Pakistan te gaan.

De Raad merkt op dat het in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aan de aanvrager toekomt om de elementen aan te tonen waarop hij zijn aanvraag steunt. Uit zijn aanvraag 9 november 2016 blijkt dat hij als buitengewone omstandigheden *in concreto* heeft aangevoerd:

- (A.) dat het centrum van zijn belangen actueel in België ligt, sedert 2013 in België verblijft, goed geïntegreerd is en dat zijn asielpcedure nog hangende is;
- (B.) dat het praktisch onmogelijk en onmenselijk is om verzoeker terug te sturen naar zijn land van herkomst omdat hij in België sedert 2013 verblijft;
- (C.) dat het onwenselijk is om in dit stadium van integratie gedwongen te worden terug te keren naar zijn geboorteland. Hij verwijst daarbij ook artikel 8 van het EVRM;
- (D.) hij heeft geprobeerd om zo snel mogelijk de taal te leren, een opleiding te volgen en werk te vinden.

Waar verzoeker aanvoert dat er geen ambassade is in Afghanistan en dat de situatie van Afghanen in Pakistan verhindert dat hij zich naar daar zou begeven, voert verzoeker deze elementen thans pas voor het eerst aan, zodat hij de verwerende partij niet ernstig kan verwijten omtrent deze elementen niet te hebben gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker vervolgens betoogt dat zijn verblijf in België gedurende drie à vier jaren als buitengewone omstandigheid moest in aanmerking worden genomen, maakt hij daarmee niet aannemelijk dat de verwerende partij het begrip 'buitengewone omstandigheden' te restrictief heeft geïnterpreteerd. Verzoeker was er wel degelijk van de hoogte dat hij in het kader van zijn asielpcedures slechts gerechtigd was tot een precair verblijf in het Rijk en dat bij weigering van een asielaanvraag hij geen verder recht op verblijf zou hebben op het grondgebied. Het loutere feit dat hij gedurende het onderzoek van zijn vijf opeenvolgende (en geweigerde) asielaanvragen in België heeft kunnen verblijven, leidt er niet toe dat de verwerende partij er toe gehouden was dit verblijf in aanmerking te nemen als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

In de mate verzoeker verder nog de schending aanvoert van het gelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het gelijkheidsbeginsel inhoudt dat identieke situaties op dezelfde manier dienen te worden behandeld. Verzoeker brengt evenwel geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat zijn situatie ongelijk zou zijn behandeld. Waar verzoeker nog verwijst naar een arrest van de Raad met nummer 80 255 van 26 april 2012, maakt hij niet aannemelijk dat de feiten, die tot dit arrest aanleiding hebben gegeven, dezelfde zijn. Bovendien blijkt uit de lezing van dit arrest dat het betrekking heeft op een aanvraag die ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard, daar waar de thans bestreden beslissing de aanvraag onontvankelijk verklaart. Het gezag van gewijsde van dit arrest werpt dan ook geen ander licht op de beoordeling van de buitengewone omstandigheden, zoals hierboven uiteengezet.

Ook waar verzoeker nog betoogt dat de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf volgens hem moeten worden in overweging genomen bij het beoordelen van de buitengewone omstandigheden, verklaart hij zich weliswaar niet akkoord met de motieven van de bestreden beslissing, doch toont daarmee niet aan dat, gelet op hetgeen hierboven werd uiteengezet met betrekking tot de buitengewone omstandigheden, de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 9bis van de vreemdelingenwet tot haar besluit is gekomen.

3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen, moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 249.). Verzoeker beperkt zich tot een algemene verwijzing naar artikel 3 van het EVRM zonder enig concreet element aan te brengen kan wijzen op een risico op een dergelijke schending. In dit verband motiveert de bestreden beslissing dat verzoekers eerste en tweede asielaanvragen op 20 maart 2014 en 3 december 2015 werden geweigerd door de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen. Zijn derde, vierde en vijfde asielaanvraag werden niet in overweging genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 21 april 2016, 7 september 2016 en 28 november 2016. Verzoeker maakt geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

3.2.3. Waar verzoeker vervolgens aanvoert dat, indien de verwerende partij twijfelde aan verzoekers lokale verankering, de commissie van advies voor vreemdelingen van een advies diende te verlenen overeenkomstig artikel 32 van de vreemdelingenwet, gaat hij eraan voorbij dat de bestreden beslissing zich niet uitspreekt over de lokale verankering van verzoeker, doch er toe beperkt is vast te stellen dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond die de aanvraag in België rechtvaardigen, zodat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekers betoog op dit punt is dan ook niet dienstig.

In de mate verzoeker verder in zijn middel nog verwijst naar de instructie van 19 juli 2009, wijst verzoeker er in zijn middel zelf op dat deze instructie werd vernietigd door de Raad van State precies omdat deze voorbijging aan het begrip 'buitengewone omstandigheden', zoals uiteengezet in de artikelen 9 en 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker kan zich dan ook niet beroepen op een *contra legem* buiten toepassing laten van de wettelijke voorwaarden. Bovendien blijkt uit verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf van 24 oktober 2016 niet dat verzoeker daarin om de toepassing heeft verzocht van deze instructie van 19 juli 2009, zodat de verwerende partij daaromtrent niet diende te antwoorden. Waar verzoeker tenslotte nog verwijst naar het feit dat hij geen strafbare feiten heeft gepleegd en zijn medische toestand, merkt de Raad op dat verzoeker ook deze elementen thans voor het eerst aanvoert, zodat de verwerende partij niet gehouden was hier omtrent te motiveren.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT